

A sötétkamrától a kínai Kashgarig

Bánóczy László fotóművész: a katonáévekről, a mesterekről és a Selyemútról

Jobb egyszer látni, mint százszor hallani róla. Ez a kínai bölcsesség a világ felfedezésére és a tapasztalatszerzés fontosságára irányítja az olvasó figyelmét. Az utazások alakalmával ugyanis olyan élményekkel gazdagodunk, amelyek semmilyen szóbeli elbeszéléssel sem pótolhatók. Keveseknek nyílik viszont lehetősége arra, hogy távoli tájak, messzi földrészek országaiba jussanak el. Így az útikalauzok, a személyes élménybeszámolók és a saját fantáziánk segítségével csak elképzelni tudjuk ezeket a helyeket. A fotóknak köszönhetően azonban bepillantunk a tőlünk több ezer kilométerre élő emberek életébe, mindennapjaiba; megismerhetjük szokásaikat és kultúrájukat.

2007. október 11-én a felszólcai közönség a Selyemút mentén tehetett képzeletbeli utazást Bánóczy László fotóművésznek köszönhetően. A Bárczay-kastély emeleti kiállítótermében nyílt sajkóeresztúri fényképész tárlata Kína legnyugatibb városába, Kashgarba kalauzolta az érdeklődőket.

A felszólcai Ipari Parkban dolgozó villamosmérnök készségesen osztotta meg a Kínában szerzett tapasztalatait a Zsolcai Hírmondó olvasóival. **ZsH:** A világ huszonkét országában nyílt már meg fotókiállítása. Több elismerő díj és kitüntető cím birtokosa. Hogyan vezetett az út idáig? A fotóművészet miként lopta be magát az életébe?

BL: Alsó tagozatos lehettem, amikor az öcsémmel összespóroltunk 99 forintot és vettünk belőle egy fényképezőgépet. Ettől kezdve a hétköznapjaink minden mozzanatát lencsevégre kaptuk. Nagy örömmel fotóztuk egymást, az osztálytársainkat, a barátainkat, megörökítettük a kirándulások és a közös együttlétek minden pillanatát. Az idők folyamán édesapámtól laborálni is megtanultam, élvezettel figyeltem, ahogy a fotópapíron megelevenednek a korábban rögzített képek. A következő fontos állomás a katonaság volt, amit tulajdonképpen a sötétkamrában végeztem át. Ekkor tanultam meg negatívot előhívni, ugyanis rám bízták a bevonulók igazolványkép készítését.

ZsH: A katonaság ideje alatt úgy döntött, hogy komolyabban is szeretne a fotózással foglalkozni. Kik segítettek ennek a tervnek a megvalósításában?

BL: Miután leszereltem beléptem a kazincbarcikai Kamera Fotóklubba. Új témákkal, új lehetőségekkel ismerkedtem meg. Az önképzés mellett az idősebb, tapasztalt fotósok is elősegítették fejlődésemet. A legnagyobb hatással Szathmáry-Király Ádám munkássága volt rám. A mesteremnek tekintett kitűnő fotósnak köszönhetően kezdtem el a természetfotózáson kívül más területekre is felfigyelni. Figyelmem középpontjába az emberábrázolás, az akt és a montázs került. Másként kezdtem szemlélni a világot; a titokzatos soha meg nem fejtető női nem is fotóim állandó témájává vált.

ZsH: Azzal, hogy tudatosan fényképező fotóművésszé vált bizonyára megváltozott az élete. Milyen szerepet tölt be most az életében a fotózás? Hobbija, vagy ez már szenvedély?

BL: A fotózás nekem többet jelent egy egyszerű hobbinál, mára már az életformámmá vált. Mivel mérnökként, és nem fényképészként keresem a kenyerem, azt fotózok, amit szeretnék és azzal foglalkozom, amivel szeretek. A fotópályázatok az életem szerkesztését képezik. Az első képeim is úgy jelentek meg kiállításokon, hogy beszüritték és díjazták őket. Az évek során elnyert elismeréseim közül a legnagyobb presztízsű a nemzetközi Fotószövetség bronz címe, amelyet 2006-ban nyertem el.

ZsH: Hogyan jutott el Kínába? Miért éppen Kashgar, ez az érintetlen, avatatlan szemek elől elzárt város lett utazásának célpontja?

BL: Nem terveztem előre ezt az utazást. Mindössze három óra állt rendelkezésemre ahhoz, hogy úgy döntsek, én is részt veszek a „Xinjiang száz fotós szemével” című projektben. A tartomány fotózására irányuló kirándulást a Kínai Fotószövetség szervezte

nemzetközi fotósoknak. Az év minden évszakában huszonöt-huszonöt külföldi és kínai fotós fényképezte Kashgart és környékét. Erre az elzárt, korlátozottan látogatható területre nyáron a Magyar Fotószövetség révén én is eljutottam.

ZsH: A kínai kultúra alapvetően más, mint az európai. A globalizáció alapvető hozadékai csak nyomokban fedezhetők fel. Hogyan érezte magát ebben az idegen világban? Milyen élményekkel gazdagodott útja során?

BL: Árnyékban negyven fok, kavargó por és rengeteg ember. Így kell elképzelnünk Kashgar utcáit, ahol az emberek -gyermekkoruktól halálukig- az életük nagy részét töltik. Ez az egyszerű életmód az, ami a leginkább megfogott. A kashgari lakosok hétköznapjai mellett a mindennapi bazárok és boltok hangulata nyugozott le igazán. Fantasztikus és egyben félelmetes élmény volt a heti bazár, ahol százával nyüzsgöttek az emberek. E mellett a természeti környezet is nagyon megragadott: a kopár Tien-san-hegység és a kietlen Takla-Makan-sivatag.

ZsH: Ha ismét lehetőséget kapna, visszatérne-e Kashgarba?

BL: Természetesen, minden gondolkodás nélkül, akár holnap is elindulnék...

Putz Orsolya

A tárlat december 5-éig
látható Felsőzsolcán,
a Bárczay-kastély
emeleti kiállítótermében.

Nézzé meg az interneten is
Bánóczy László képeit:
<http://www.banoczi.hu/>